Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Mynster , Frederik Ludvig FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1846-01-17)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: ”BREV TIL: Mynster , Frederik Ludvig FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1846-01-17)”, i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)*, Karl Sehønbergs, s. 139. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-001-shoot-L0022522300010051.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Fra Otto Laub til F. L. Mynster.
Haagerup, 17. Januar, 1846.

Min kjære tro Ludvig! Det er langt fra, at Du i Dag kan faa et Brev, som Du har fortjent det til Tak for Dit gamle Venskab og Dit sidste Brev. Det er langt fra, at dette Brev bliver den rette Tak for Din Omhyggelighed for vor kjære gamle Fader; men det er allerede nu nogen Tid siden jeg fik Dit, og der er senere kommet et fortræffeligt fra Christian, den Lykkelige og Gode, som forlanger et Svar, hvori endnu Julen og dens Prædikener kan leve. Hvad skal jeg da gjøre? Maa jeg ikke, omringet og overvældet som jeg er af Menneskers Kjærlighed, se til i de allerusleste Hastværksudtryk at faa sagt s. 140noget Lidet af det Meget, jeg skulde sige mine Venner, inden Tiden løber rent fra mig — eller os; — thi snart kan vi ikke mere saaledes tale eller skrive til hinanden; og naar vi da skal begynde det paa en anden Maade, maaske synge for og med hinanden, saa vil dog den kunne det bedst, som har øvet sig bedst i Skolen. Altsaa, min inderlig kjære Ludvig! jeg og Sanne, Fader og Moder, Frederik og Hans o.s.v. o.s.v.o.s.v. vi Alle, som hverken skrive eller paa anden Maade sige Dig det, vi Alle glæde os over Eders lille Constance og over Eders Glæde, og bede, at vi og maa have denne nye Constance, som den gamle, med i vor Kjæde, den, som aldrig kan briste, fordi den er knyttet af „Livet og Opstandelsen.“ Vi Alle takke Dig for Din Meddelelse — — *); og nu maa jeg i den Anledning fortælle:

I Fredags den 9de rejste Sanne og jeg med Tante Jette og hendes Datter [Sanne Petersen] fra Haagerup til Frørup, for at være der den 10de og 11te. Den 10de, Faders egentlige Fødselsdag, blev lidt forstyrret ved en Rejse for Apotheksalgets Skyld; og den 11te vikarierede da. Hans prædikede (det gjør han altid godt), men Fader kom ikke i Kirke. Derimod stod han, da vi kom hjem, og vinkede: vi maatte skynde os for at høre om en Stafet fra Biskop Faber, som bragte et Brev af følgende s. 141Indhold: „Kongen havde privat skrevet til ham, at han ønskede, at Fader maatte faa sin Søn til Kapellan, og at Hindringerne kunde ryddes af Vejen o.s.v. Derfor maatte en ny Ansøgning skrives (hvortil Koncept medfulgte samt stemplet Papir); Biskoppen vilde sætte Alt i Bevægelse.“ Inden en Time var Stafetten igjen paa Vejen til Odense, og nu haabe vi Alt i god Gang. At Din Onkel, vor tro Ven, har bidraget Meget hertil, maa vi vel glæde os ved at antage. Nu kan vel Fader faa den Hjælp, hvortil han saa højlig trænger, inden Fasten eller dog inden Paaske og Konfirmation. Vi levede nogle af de mest velsignede Dage, Du kan tænke Dig, i Frørup, hvor vi nu kun sjelden komme, — først anden Gang siden Flytningen: vi legede og hoppede, og Fader og Moder vare om ikke legemligt saa med Aanden med i alle vore Narrestreger. Det er saa rart at være Børn og føle, at jo ældre man bliver, og jo alvorligere Livet, desto mere trænger man dertil, og kan det, ja nærme sig den Tid, eller Ikke-Tid, da man kan evig. Kjære Ludvig, hvor har vi dog mange, mange Deltagere i den evige Juleleg! — Du ser, et egentligt, ordentligt Brev faar Du ikke med Fortællinger om, hvorledes Alt staar til; men Du mærker jo, at i det Væsentlige staar Alt ved det Gamle; Frederik er nogenlunde, men har endnu ikke Kræfter til nogen egentlig Virksomhed; hans Virksomhed er at gaa omkring som en god Aand og indvirke paa de Virkende. Det Samme gjælder nu snart ogsaa om Fader, hvis legemlige Kraft er stærkt tagen af i den senere Tid, medens han selv endnu er stærk, hvorfor vi haabe, at han har flere Aar tilbage hos os. — Og nu om Haagerup! — nej, det er slet ikke værdt at begynde paa denne Materie; thi i vort nye Liv skal Du jo først s. 142indvies, og dertil er nu slet ingen Tid. Kun saa Meget, at vi vare nogle Asener, naar vi ikke sagde og beflittede os paa mere og mere at skjønne paa, at vi har det godt, — og at Sanne for en stor Del er Skyld i, at Du faar disse Linier afjadskede Løverdag Morgen før Søndagsprædikenen af

Din altid uforandrede Ven
O. Laub.